

A man in a dark suit and tie is seated at a table. He is holding a silver spoon over a white bowl filled with a light brown soup. The background is dark and out of focus.

PROCÉS ENVERINAT

SALVADOR
BALCELLS

Un nou cas del sotsinspector Espinosa:
Ell, que no s'ha volgut embolicar mai en política.

Meteora

Salvador Balcells

Procés enverinat

Editorial
Meteorα

Procés enverinat

© Salvador Balcells i Vilà, 2016

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora SL

Gran Via de les Corts Catalanes, 794, ent. 1a

08013 Barcelona

Tel. 93 265 56 54

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: octubre de 2016

ISBN: 978-84-945428-4-8

Dip. Leg.: B.21904-2016

Disseny de la coberta: © Eduard Serra

Fotografia de la coberta: © Panther Media GmbH / Alamy

Imprès a Liberdúplex, Sant Llorenç d'Hortons

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA, SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC, INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

PROCÉS ENVERINAT

Per a Marina Iwase, sol naixent.

La moto, negra i brillant, va sorgir per un lateral del mercat municipal, al centre de la vila, alterant la tranquil·litat dels estrets carrers. La muntaven dos individus amb roba esportiva i cascos integrals, també de color negre. Circulant a una velocitat excessiva per al lloc, el brogit del motor de gran cilindrada va alterar la relativa calma de la plaça del mercat, per desaparèixer pocs segons després en direcció a l'avinguda de Jaume Carner, l'antiga carretera nacional de Barcelona a València.

Aquella irrupció va fer que Oriol adrecés al vehicle una mirada inquieta. Estaven preparats per a qualsevol incidència i en un primer moment va pensar que potser la seva intenció era intimidar-los o fins i tot envestir la petita taula i el tendal de la paradeta. Quan van passar de llarg va fer un sospir d'alleujament. En aquells moments es trobava sol i poc hauria pogut fer en cas d'originar-se cap problema. Recordà que les instruccions eren molt estrictes. Mai podia quedar-se una persona sola i mai enfrontar-se amb ningú. Trucar a la policia o als responsables del moviment a la zona en cas

de perill versemblant. Però la jornada es presentava tranquil·la, el lloc era cèntric i els seus companys eren en aquells moments esmorzant a la terrassa d'un bar pròxim, entretinguts parlant amb unes adolescents marroquines que semblaven interessades pel contingut d'un tríptic que els acabaven de donar. Probablement un treball de l'institut, va pensar Oriol.

El matí va anar passant sense cap altra incidència fora del normal. Faltava poc per anar plegant veles. Era ja l'hora de dinar i els quatre voluntaris de la delegació vendrellenca del Moviment Independentista Català (MIC) començarien a desmuntar la paradeta que havien instal·lat a la plaça per recollir signatures i fer proselitisme en favor d'una declaració unilateral d'independència de Catalunya. Va ser aleshores quan es va sentir un soroll greu i creixent que recordà a Oriol el de la moto que a mig matí havia passat pel davant. El vehicle avançava ara lentament, el sol reflectint-se en els cascots dels motoristes. Semblaven els mateixos. Instintivament, va girar el cap just a temps d'intuir l'aparició d'una pistola a la mà dreta de l'individu assegut al darrere. Immediatament va fer un crit d'alarma dirigit als seus companys Artemi, Agnès i Ramon, que en aquells moments estaven intentant treure's de sobre un individu malcarat i d'aspecte patibulari, que no parava d'insultar-los.

—Vigileu! Que duu una arma! —va encertar a cridar, encara que després no recordaria haver-ho fet.

Els trets, molt seguits, amb prou feines es van sentir, confosos amb la fressa del motor que en aquell moment accelerava per fugir seguint la mateixa ruta d'hores abans. La plaça, força animada al llarg del matí, feia estona que era pràcticament buida. Segur que els de la moto havien escollit el moment per poder tornar, disparar i desaparèixer sense cap entrebanc.

Tot va ser molt ràpid. Oriol es va girar cap als altres, alhora que Ramon queia com un ninot de drap sobre la taula, que es va plegar pel mig arrossegant el tendal. El seu cos va tocar terra amb un cop sec. Els ulls oberts, l'esguard buit. Un toll de sang espessa i

d'un vermell fosc va començar a estendre's al seu voltant, tacant-li la camisa groga.

—Ramon! Ramon! —va cridar, esgarrifat, mentre tots tres s'abalançaven cap a ell amb la intenció vana d'ajudar-lo. Una de les bales li havia impactat al coll i es dessagnava ràpidament. Oriol traigué un mocador per intentar aturar la sang que brollava de la ferida, però ja era tard. Els clients d'un bar proper també es van acostar alarmats pels crits, tot i que no havien sentit els trets, badant davant el televisor que oferia una cursa automobilística. El ciutadà irat, que segons abans els plantava cara, havia marxat a corre-cuita en veure l'enrenou. Veïns alarmats van sortir a finestres i balcones. Una dona es persignà.

Una primera ambulància, alertada pel propietari del bar que havia pres la iniciativa en veure l'astorament dels companys del ferit, no va trigar gaire, just després d'un primer cotxe de la policia local. La imatge era esfereïdora. Ramon dessagnant-se i els seus companys plens de sang per tots costats, després d'haver intentat aturar l'hemorràgia en va. La paradeta havia acabat caient del tot i un escampall de papers, alguns també tacats de sang, s'estenia per la plaça, empesos per un vent suau. Els clients del bar, molts encara amb la cervesa a la mà, miraven ara amb cara de circumstàncies com la policia cobria el cos del mort en espera del jutge de guàrdia. Parlaven en veu baixa, els uns amb els altres. La policia estenia unes cintes grogues, tot foragitant els curiosos. El tècnic sanitari de l'ambulància, després de comprovar la manca de pols i el caràcter letal de la ferida de Ramon, parlava per telèfon informant del cas, mentre el xofer mirava de tranquil·litzar sense èxit els companys del mort que, lívids, ocultaven ara la cara entre les mans.

.

Unes hores més tard, a la comissaria dels Mossos, els companys de Ramon intentaven explicar el que havia passat, després que el jutge de guàrdia hagués autoritzat l'aixecament del cadàver. Encara no

s'acabaven de posar d'acord sobre com s'havia desenvolupat tot. Un inspector els havia fet passar a una sala que semblava de reunions i havia demanat uns cafès i uns entrepans. La tarda seria llarga i ningú no havia dinat encara. Una mossa amb un ordinador portàtil es preparava per prendre notes, després d'activar la gravadora d'un telèfon mòbil.

—La moto ja havia passat abans, probablement per inspeccionar el terreny —assegurà Oriol. Encara tenia els ulls vermells i un mocador tacat de sang a la mà. També va afegir—: Com que no s'havien aturat i gairebé ni ens van mirar, no vaig pensar de comentar-vos-ho, la veritat —ho va dir com disculpant-se amb els companys.

L'inspector va obrir un calaix amb discreció, es posà uns guants d'un sol ús i s'apropà a Oriol amb una bossa de plàstic perquè hi llencés el mocador, que havia deixat sobre la taula.

—Vols dir que ja havia passat? —va dubtar Artemi, amb un fil de veu—. Jo no ho recordo pas.

—És que em sembla que estàveu esmorzant. Jo què sé... Encara hi havia molta gent a la plaça i aquells fills de puta anaven força de pressa.

—Té raó. Jo també els he vist! —qui ho va dir, cridant, fou Agnès, la més jove amb diferència de la colla de la parada. Veure Ramon dessagnant-se l'havia deixat tan trasbalsada que l'havien hagut d'atendre a la mateixa plaça d'una lleugera pèrdua de consciència. Ara, ja més refeta, va afegir—: Estàvem parlant amb aquelles noies marroquines i em va sobtar l'espetec del motor. Però la veritat, vaig pensar que es tractava d'uns garrulos marcant paquet amb la moto. N'hi ha molts, d'aquests, per aquí.

•

La notícia de l'atemptat que havia costat la vida a Ramon Dorca, comerciant, de quaranta anys, casat i amb una filla adolescent, s'escampà de seguida pel Vendrell i arreu del país. Es convocaren reunions

d'urgència a través de les xarxes socials a les delegacions territorials i a la seu nacional del MIC. El dol, el condol i la ràbia se succeïen en les declaracions que es feien arribar als mitjans de comunicació. El primer canal de la televisió pública catalana no havia interromput la programació, però inseria retolació amb la notícia. L'impacte emocional anava creixent de manera exponencial entre la població i el desconcert era generalitzat.

Al llarg d'aquell dissabte assolellat de primavera, en parades instal·lades a diferents pobles i ciutats del país, s'havia celebrat una reeixida jornada de recollida de signatures en favor de la convocatòria d'un referèndum per validar una DUI. La iniciativa, que pretenia ser una alternativa a la més que reiterativa prohibició, per part del govern de l'estat, de celebrar un referèndum legal i acordat, havia estat un èxit i s'estaven superant les previsions més optimistes. Però el crim del Vendrell va fer enterbolir-ho tot. El plec de signatures tacat de sang, mut testimoni dels fets, havia estat recollit i portat a la seu. En un acte simbòlic, convenientment protegit, es lliuraria en el seu moment al Parlament de Catalunya junt amb les signatures recollides arreu del país.

Ramon Dorca era una persona coneguda i apreciada a la població. Ningú donava crèdit al que havia passat, era un crim amb molts interrogants. Els mitjans van començar a difondre les opinions dels partits polítics, d'entitats com el mateix MIC i de participants en tertúlies, on es feia palès que sectors contraris al procés d'independència havien decidit, finalment, entrar en acció. En absència de cap tipus de reivindicació, no deixava de cridar l'atenció que els assassins haguessin buidat un carregador. Set de les vuit bales havien anat a parar a la paret del mercat. Potser als agressors, no els importava el resultat, només l'acció.

•

La capella ardent va veure desfil·lar tot un seguit de persones del món polític i cultural local al qual Ramon estava lligat, després dels

seus bons anys com a casteller i de les seves activitats catalanistes. L'enterrament va ser multitudinari. A més de familiars, amics i coneguts, van assistir-hi els membres del secretariat nacional del MIC i diversos dirigents de partits, especialment els partidaris de fer el referèndum d'independència. Altres de dubtosos i de contraris, o bé no hi eren o es van limitar a enviar el condol a la família, esmentant alguns, amb una manifesta manca de delicadesa i després de condemnar la violència, que probablement «el fet» es podria haver evitat si es complís el que deia la Constitució. També va causar un cert malestar entre els vendrellencs que alguns dels polítics presents acapressin amb les seves declaracions l'atenció dels periodistes. La queixa més generalitzada era la manca de respecte pel mort i la seva família. Un emotiu pilar de set de la colla castellera local s'erigí a l'església en el moment que sonava *El cant dels ocells*. Molts no podien contenir les llàgrimes. En sortir del temple, el taüt, cobert amb una bandera estelada, va rebre els aplaudiments de la gent que no havia pogut entrar. Algun crit de bravo!, sorgit d'entre el públic jove, va ser contestat per un sector important de veïns, que desaprovaven aquella expressió que consideraven, equivocadament, taurina. Es corejaren tot tipus de consignes patriòtiques, sobretot quan el seguici enfilà cap al cementiri. Una dona gran no avesada a aquelles cridòries, al seu parer impròpies d'un funeral, agitava un mocador blanc, signe de comiat. Molts d'altres la imitaren i la imatge, que la televisió va reproduir des de l'aire, impressionava.

El fet que en els dies següents continués sense haver-hi cap reivindicació de l'atemptat donà peu a moltes especulacions, especialment a les xarxes socials. Les piulades #AssassinsDeLlibertat i #NoEnsAturaran foren *trending topic* durant unes quantes hores. A Facebook s'especulava, i una part de la premsa també se'n feia ressò, que en el crim del Vendrell podien estar involucrats els serveis secrets. Les teories de la conspiració guanyaven adeptes arreu. Tot i que alguns comentaristes consideraven el crim una demostració de desesperació i d'impotència per part d'alguns sectors, la realitat

era que el país es trobava amb el primer mort d'un procés que fins aleshores s'havia mantingut estrictament en el terreny de l'enfrontament verbal i de la no violència. Però si el que es pretenia era crear por, això només es va aconseguir a mitges. Malgrat que una part de la població, especialment la gent més gran, es va espantar pel que encara podria venir, en moltes altres persones va fer l'efecte contrari i les setmanes següents s'incrementaren les adhesions i afiliacions al Moviment Independentista Català.

•

Les investigacions policiaques apuntaven que el tiroteig semblava obra de professionals. Havien sabut com fer-ho per no deixar rastre. Sense proves ni altres testimonis, no hi havia manera d'esbrinar qui eren els assassins de la moto. Ningú gosava afirmar si havien actuat pel seu compte o si eren sicaris d'alguna organització. Tot i que la càmera d'una entitat bancària havia gravat el pas del vehicle, en fer-ho lateralment només es podia identificar la marca de la motocicleta. Els cascos integrals ocultaven les cares dels individus i era impossible endevinar-ne l'aspecte. Cap dels testimonis no havia pogut llegir la matrícula, atesa la rapidesa amb què s'havien desenvolupat els fets. La crida que es va fer a la població perquè informés si algú s'hi havia fixat va resultar estèril. La recerca es va ampliar, també sense èxit, a les càmeres de trànsit que hi havia en la direcció que semblava haver fugit el vehicle. Tampoc no s'havia presentat cap denúncia per excés de velocitat o altres imprudències. Ni cap accident de trànsit que involucrés un vehicle d'aquelles característiques.

Els responsables polítics i els mitjans de comunicació mantenien una pressió continguda sobre els comandaments policials. Calia donar resposta a un crim que podia tenir conseqüències. Les especulacions en boca d'uns i altres amenaçaven d'enrair i crispar encara més l'ambient.

Aquesta era la situació que es va trobar el comissari Joan Blasco quan va arribar a Tarragona, procedent de la Comissaria Central

d'Informació de la Policia de Catalunya. Portava mitja vida al cos, on havia ingressat amb vint-i-quatre anys. Només entrar, va formar part del grup d'agents coneguts com 'mortadel·los', l'embrió de l'actual Divisió quan encara havien d'actuar clandestinament perquè els Mossos d'Esquadra no estaven autoritzats a disposar de policia secreta. Especialista en trames ocultes de tota mena, ara es trobava al cim de la seva carrera, tot i que era molt aventurat afirmar que en una tasca tan delicada i subjecta als avatars polítics es pogués arribar mai al cim. Calb, prim i no gaire alt, el seu aspecte físic no es corresponia gaire amb la seva fama entre els membres del cos. Només els ulls, vius i penetrants, feien intuir quelcom especial. Arribava amb la missió d'assumir un cas que molts veien, per la seva naturalesa, molt difícil de resoldre. Tanmateix, es proposava remoure cel i terra per tal de desmentir aquells pronòstics. De fet, entre els investigadors de la policia que en un primer moment havien treballat en el cas predominava la creença que l'acció havia estat comesa per algun grup radical, potser no gaire organitzat, i que havia actuat pel seu compte. La implicació dels serveis secrets de l'estat era una hipòtesi més aviat llunyana. I Blasco hi estava d'acord.

En una primera reunió al despatx de l'intendent Xavier Cabana, Blasco ja li havia expressat la impressió que encara no s'havia arribat a aquell nivell de guerra bruta. Cabana, el cap de la comissaria tarragonina, era del mateix parer. Ara eren els temps de la confecció de dossiers comprometedors, d'investigacions financeres o altres assumptes més o menys foscos pensats per involucrar en escàndols o accions il·legals a dirigents polítics o persones emblemàtiques del moviment independentista, amb la voluntat indissimulada de desprestigiar-los i deixar-los fora de joc. Des de qualsevol perspectiva, atacar a trets voluntaris de base no es corresponia encara amb la magnitud del problema.

Cabana i Blasco havien discutit també la logística de l'operació policial, que s'endevinava complexa. A més de Barcelona i Tarragona, el comissari arribat del Complex Central es proposava establir

un centre d'operacions a la comissaria de la mateixa ciutat on s'havia produït el fet. No era cap secret que, al Vendrell, hi havia alguns grups organitzats de feixistes i neonazis que ja en alguna ocasió anterior havien estat objecte de les seves investigacions.

A més, Blasco havia demanat a l'intendent que, des de Tarragona, fos l'equip encapçalat pel sotsinspector Espinosa qui col·laborés amb ell en la investigació.

—M'han parlat de la seva eficàcia —va dir, convençut.

Davant la cara de sorpresa del cap, Blasco explicà que qui l'hi havia recomanat era l'inspector Garrigós, que el coneixia de feia anys i amb qui Espinosa havia col·laborat en la resolució d'un cas recent. Cabana va fer una ganyota, significativa de l'opinió que tenia del seu subordinat, però no tingué més remei que donar-hi el vistiplau.

•

—**Remenat de bolets i gambes**, senyor. Que vagi de gust —va fer el cambrer mentre deixava el plat.

—Gràcies —va dir Adell sense aixecar el cap, que tenia mig cot consultant el paper que li acabava de passar un dels companys de taula.

Aquell dissabte, amb l'estiu a punt d'estrenar, el menjador del restaurant tarragoní Hispaniae, prop de la catedral i del carrer Major, feia goig tot i no ser ple. La cosa va molt millor que l'any passat per aquestes dates, pensava, satisfet, el restaurador Magí Portet, dirigint, de la caixa estant, una llambregada a la sala. Semblava estar superant la crisi. I sense necessitat de tancar o reduir les dimensions de l'establiment, no com d'altres. Només li havia calgut prescindir d'una part del personal de cuina i sala.

Al voltant d'una taula situada al fons i lleugerament separada de la resta perquè els comensals poguessin mantenir una conversa privada, hi seia Alfonso Adell, el conegut diputat al Congrés espanyol per Castelló, acompanyat de José Almansa, el cap de la seva

oficina permanent a la capital de la província, i de Salvador Domènech i Antonio Cruz, dos coneguts membres tarragonins del partit on militaven tots quatre, Unión Democrática Popular. El grup havia estat reunit des de les dotze, primer a casa d'en Domènech, un xalet del Camí de la Cuixa, i ara dinaven amb la intenció de continuar la reunió a la tarda, fins a l'hora de l'acte previst per a més tard a la seu de la patronal tarragonina. El mateix Domènech havia escollit el restaurant. Tenia les seves manies sobre el tema. Mai no reservava amb antelació i sempre triava taula quan hi arribava. Deia que ningú no se'n podia refiar de ningú, en els temps que corrien. No serien els primers als quals enregistressin una conversa.

Adell i Almansa només disposaven d'alguns caps de setmana per dedicar-los a les terres tarragonines. Les seves obligacions a Madrid i Castelló tenien el diputat ocupat la resta de dies. Alfonso Adell, panxa prominent i vestit i calçat a mida, havia nascut feia cinquanta-nou anys a Tortosa. De petit, la seva família va traslladar-se a viure a Castelló arran de la compra d'uns camps de tarongers a la comarca de la Plana Baixa. Era quan el conreu de la taronja encara constituïa la principal activitat econòmica de la zona i era rendible tant per als agricultors com per als comerciants. Amb el temps van comprar més terres, fins a tenir-ne una gran extensió prop de la costa. També, per tal de completar el cicle, la seva família es va associar amb un important transportista amb rutes a diferents països europeus. La venda posterior d'aquests terrenys a immobiliàries, a les acaballes del franquisme, va convertir els Adell en milionaris. L'operació especulativa es va fer gràcies a complicitats polítiques amb els governants de l'època, que canviaren les qualificacions de rústiques a urbanitzables. El pas a la política d'Alfonso Adell es va produir poc després, amb la seva incorporació, com a jove promesa, a la UCD i posteriorment a la UDP, on havia fet carrera.

Però tot i la seva militància, quasi sempre havia anat per lliure, sense voler sotmetre's gaire a disciplines de partit. Se li havia consentit en vista a la seva popularitat creixent entre la població

castellonenca, que l'encimbellà per les seves maneres carismàtiques i populistes, que degenerarien ben aviat, com solia passar en aquests casos, cap a la demagògia i el clientalisme, especialment des que va ocupar el seient de diputat a Madrid, on ara ja portava cinc legislatures amb el càrrec, actualment, de president d'una important comissió del Congrés de Diputats vinculada a les obres públiques. En bona part gràcies al seu carisma i, darrerament, a concessions d'obres a la província, el partit guanyava sempre les eleccions, fet que li atorgava una gran influència tant a la Diputació com a molts ajuntaments.

El motiu de la trobada tarragonina dels quatre polítics estava relacionat amb el procés sobiranista endegat a Catalunya. L'ambient s'havia enverinat molt des del recent assassinat del Vendrell. Un nou fervor independentista s'havia estès pel carrer, les xarxes socials i les tertúlies. El MIC havia convocat concentracions i cassolades denunciant un pretès crim d'estat. El conseller d'Interior s'havia vist obligat a intervenir davant els mitjans, explicant que la investigació avançava, però que hi havia diverses línies obertes. Les preguntes parlamentàries eren freqüents i el malaurat Ramon Dorca s'estava convertint en un ninot que s'anaven llançant els uns als altres. La postura del partit d'Adell continuava inamovible, repetint el discurs d'oposició a qualsevol dret a decidir i negant la possibilitat de negociar res que pogués posar en qüestió el seu concepte d'unitarisme.

Per iniciativa del diputat Adell, però, que havia convençut Domènech i Cruz de donar suport al dret a decidir, aquest petit grup mantenia una posició divergent. Adell defensava el seu plantejament com una via per salvar el partit, segrestat per l'immobilisme de les cúpules immerses en continus escàndols i processos per corrupció. No era pas que els reunits en aquell dinar fossin partidaris de la independència, ben al contrari, però en canvi propugnaven la legitimitat de la celebració d'un referèndum vinculant acordat amb l'estat. Trobaven evident que la resistència a la celebració de la consulta els restaria vots i probablement no seria ben entès a Europa,

sobretot a partir del precedent d'Escòcia. I moguts també per una mena de patriotisme tarragoní, estaven convençuts que en aquesta província guanyaria el no a l'estat propi. No els importava tant allò que pogués passar a la resta de Catalunya. Conseqüents amb el seu pensament, propugnaven que el resultat de les urnes i les decisions posteriors tinguessin en compte les circumscripcions provincials, de manera que només es pogués endegar el procés de secessió en aquelles províncies on hagués guanyat clarament el sí. Adell era un ferm defensor de l'estratègia del pal i la pastanaga. S'oposava al corrent oficialista del partit argumentant que les polítiques que s'estaven seguint havien aconseguit situar la seva formació en una posició marginal a Catalunya. La seva teoria era que s'esqueia practicar el que ell anomenava polítiques de confusió, aquelles que desorienten l'enemic.

—Amb un poc de sort —concloïa Adell la seva argumentació—, el sí a la independència es limitarà a la província de Girona. I com que no seria viable econòmicament, hauran de renunciar-hi. Ha, ha, ha! —sempre que reia, i ho feia sovint, es passava la mà per una cabellera encara abundant.

Salvador Domènech ja havia escoltat en diverses ocasions els mateixos arguments per part del seu amic Adell, a qui admirava de feia temps i considerava un model a seguir. Per aquest motiu s'havia deixat convèncer de participar en una iniciativa de final incert. Una aventura que ara, amb les primeres dificultats, començava a superar-lo. La direcció del partit no admetria cap fissura en la seva posició. El referèndum no es faria ni ara ni mai, tant era el que es preguntés. De cap manera no es podia permetre l'existència de corrents en el partit, i menys encara que fossin proclius a donar veu a les urnes.

—Us ho podeu creure? M'han amenaçat amb l'expulsió! A mi, que ho he donat tot pel partit! No entenc com és que no se n'adonen, que ens estem quedant cada cop més al marge! Que no veuen les enquestes?

Domènec parlava gesticulant molt, com era habitual en ell. Però com que ara feia servir un to de veu baix, probablement per por d'oides estranyes, els seus gestos semblaven amanerats. Amb seixanta-tres anys, procedent d'una família benestant, havia incrementat el patrimoni amb profitoses especulacions borsàries i sense cap incursió en l'economia productiva, circumstància que li havia permès dedicar temps a la política. Durant una legislatura, feia anys, havia estat també diputat a Madrid, on havia coincidit i fet amistat amb Alfonso Adell. Amb aspecte de *bon vivant*, una calba brillant, bigoti espès i tendència a engreixar-se, era habitualment la viva imatge de la felicitat. Però ara semblava amoïnàt.

—No faran res, no patisques —el tranquil·litzà Adell—. Som massa importants, naltres. Sabem coses de molta gent. Només és un intent de fer-nos passar per l'adreçador. Mentre estigues al meu costat, eres intocable.

—Potser sí —remugà Domènec, no gaire convençut—, però no m'agrada gens haver d'aguantar males cares i retrets. I encara m'agradaria menys haver d'amenaçar de destapar coses...

—No caldrà, estigues tranquil —intervingué Antonio Cruz—. Ja he parlat amb la Maravillas i sembla que tenen clar fins a on podem arribar sense que la cosa se'ls descontrolï i hagin de prendre mesures. Encara tenim marge de maniobra. Fins i tot m'ha dit que intentarà intercedir amb Madrid... Tot i que, fins que no s'aclareixi això del Vendrell, no sé què dir-te, a veure si ens surten amb un ciri trencat. Avui dia no es pot posar la mà al foc per ningú.

Morè de cara, cabell negre abundant i aspecte de sicari, Antonio Cruz tenia fama, merescuda, de personatge expeditiu. Amb només quaranta anys, havia militat en altres partits espanyolistes abans de recalar a UDP, on en molt poc temps va ocupar llocs de responsabilitat en l'estructura interna provincial. I des de molt abans era també president de l'associació de veïns del seu barri. Havia conegut Adell i Almansa feia poc, arran del pronunciament d'aquests dos en favor d'una consulta legal, postura amb la qual ell també estava

d'acord, però que no havia gosat fer pública. No pas perquè tingués vel·leïtats sobiranistes, sinó per considerar, des del seu coneixement de la gent, que no fer-la seria, a la llarga, una posició suïcida per als partits unionistes.

Cap al tard tenien previst un acte públic de la seva campanya particular. Alfonso Adell havia de parlar davant un nombrós grup d'empresaris tarragonins a la seu de la patronal. L'èxit de la convocatòria estava assegurat, sobretot per l'expectació mediàtica creada, ja que els mitjans començaven a etiquetar Adell com a possible diputat trànsfuga. Aquest havia preparat un discurs sobri amb la intenció d'anar aconseguint adeptes als seus postulats. Les opinions de les organitzacions empresarials es tenien molt en compte al partit. Els seus presidents, fins i tot el d'una patronal petita com aquesta, eren personatges amb influència en els cercles polítics. I amb alguns es tancaven sovint acords i negocis importants.

A l'hora de pagar, Adell va treure la cartera, remenà diferents targetes de crèdit i, després de bescanviar una mirada de complicitat amb Almansa, en trià una i la posà sobre el platet on hi havia el compte del dinar.

José Almansa, el més jove dels quatre comensals, d'acord amb les seves funcions assimilables a les de cap de gabinet del diputat, més tècniques que no pas polítiques, va parlar molt poc al llarg del dinar. Quan a la taula ja només quedaven tasses buides i copes de conyac, es limità a aportar els documents que el seu cap li demanava i que treia d'una cartera voluminosa que duia sempre a sobre. Almansa era un home taciturn i poc parlador, per damunt dels trenta-cinc anys. Li agradava definir-se com fet a si mateix, sense especificar gaire què volia dir, tot i que algun cop s'havia vantat d'un màster obtingut en una de les escoles de negocis més importants del món. Duia una americana blava creuada que el feia semblar de més edat. Les seves ulleres metàl·liques reflectien uns ulls blaus i freds que scrutaven els seus companys de taula. Diferia, en secret, de la posició dels altres. Creia que calia mantenir postures fortes i unitàries i no

fer apostes arriscades sobre una independència que podia trossejar Espanya. Pensava que potser ja era hora de fer alguna cosa per aturar aquella bogeria. Sabia que la seva situació personal es podria complicar en qualsevol moment i, per aquest motiu, ja feia alguns mesos que enviava, per correu electrònic i amb antelació suficient, l'agenda del diputat díscol a la seu del partit a València. Darrerament li havien demanat informació sobre els comptes bancaris de l'oficina, que no controlaven.

La sala d'actes de la patronal va quedar petita per acollir la gran quantitat de persones interessades a escoltar les paraules del conferenciant. Hi havia empresaris de tots els sectors, però sobretot de l'alimentari. Es palpava la inquietud entre els assistents pel futur no només de les exportacions, sinó també de les vendes a Espanya. El diner, sempre poruc. Molts d'aquells empresaris solien anar a totes les conferències que es programaven, fos quin fos el color polític del ponent. La majoria estava d'acord que els esdeveniments es produïen a un ritme massa accelerat. Altres volien i dolien. Pocs gosaven expressar en públic la seva aposta per la independència. La ponència d'avui era tranquil·litzadora per a molts, entre altres coses perquè Adell els havia sabut transmetre la seva convicció que Catalunya no seria mai independent, en tot cas es podria negociar un estat federal. Calia, però, ser intel·ligents, els deia. I optar per deixar fer una consulta o un referèndum fent una forta campanya pel no. Una campanya posant tota la carn a la graella. Perquè estava per veure qui guanyaria. Amagar el cap sota l'ala era una gran errada. Fins i tot va caure alguna cita de l'*Art de la Guerra*, de Sunzi, que va deixar bocabadat el personal. És el que tenen els clàssics, havia dit més d'un cop en petit comitè, que es poden fer servir per defensar qualsevol posició.

Entre conferència i col·loqui es va fer una pausa. Els assistents es van dirigir a les taules laterals on se serví un lleuger aperitiu amb

vins blancs i rosats de cellers amb representació a l'acte. Adell tenia la boca seca, tot i que durant el seu llarg discurs va beure força aigua. També estava suant, fruit probablement de la tensió que suposava haver de parlar davant d'un públic exigent, pensà Domènech.

Un cop s'inicià el col·loqui, el moderador es va veure sorprès per la gran quantitat de paraules que es demanaven a mà alçada. Adell es va treure un mocador de la butxaca i començà a eixugar-se la suor que li queia pel front. Cada cop se sentia més angoixat. Començava a notar unes nàusees estranyes a la boca de l'estómac i s'estava marejant. Quan havia de contestar la primera pregunta, lívid com la cera, s'agafà al braç del moderador que seia al seu costat i va mig caure de la cadira amb una ganyota de dolor.

—Me fa mal la panxa! —es lamentava amb veu rogallosa, mentre l'estenien damunt d'un sofà, tot rodejat d'empresaris. Semblava que anava a perdre el coneixement. La suor freda ja se li estenia per tot el cos. Tothom pensava que estava tenint un ictus cerebral o un infart de miocardi.

Aquest dolor inicial va anar seguit d'un mal de cap intens, acompanyat de taquicàrdia. Alarmats, van cridar una ambulància i el van traslladar a l'hospital Joan XXIII. Durant el trajecte s'hi van afegir problemes greus d'hipotensió, tal com detectaren els metges d'urgències en un primer examen.

L'ingrés d'Alfonso Adell a l'hospital va causar un cert enrenou al partit i a la societat. Molta gent coneixia els seus excessos en el menjar, el beure i, segons deien alguns, en altres substàncies, que consumia de manera no gens esporàdica quan trobava noves amistats femenines. Tot i que el metge li havia recomanat no fer barreges, era sabut en els seus cercles que ell no en feia cas. En un primer moment van sovintejar els comentaris maliciosos.

Els tres dies següents, després d'una enganyosa millora, s'informà del deteriorament de les funcions hepàtiques, de fortes diarrees, vòmits i deliris, fins que, finalment, Adell va entrar en coma. A partir d'aleshores els esdeveniments es precipitaren. Després de

fer-li tot tipus de proves mèdiques i sense un diagnòstic clar, es conclogué que només podria salvar-lo un trasplantament de fetge. Però no hi havia temps. I així, irremissiblement, el conegut diputat castellonenc moria a l'hospital de Tarragona a conseqüència, a parer dels metges, de la ingesta d'un bolet verinós i mortal, la cogoma o farinera borda, amb un nom científic paradoxalment molt conegut, *amanita phalloides*. Malgrat que els facultatius havien preguntat de bon principi si havia ingerit alguna substància sospitosa, fins dos dies després de l'ingrés no els havien informat que Adell, poc abans de trobar-se malament, havia dinat bolets.

Quan li van començar a aplicar el tractament de desintoxicació i a fer-li transfusions de plasma fresc, ja era massa tard. I cap dels acompanyants del dinar no s'explicava com era que no se'ls havia ocorregut parlar fins aleshores d'un detall tan transcendent. Ho atribuïren al fet que tots tres pensaven que un altre ja ho havia dit o potser que, com els seus companys de taula es trobaven bé, no havien relacionat la possible malaltia amb el dinar. Ningú acostuma a sospitar del que acaba de menjar en un restaurant de prestigi. L'autòpsia posterior no va fer sinó confirmar la causa de la mort. I el restaurant on havien dinat fou assenyalat com a sospitós.

•

La primera reunió entre el comissari Blasco i Emili Espinosa per tractar el cas del Vendrell havia tingut lloc a la comissaria de Tarragona. Com sempre que dues persones es troben per primer cop, cadascuna intenta comprovar si el que coneix de l'altra per tercers s'ajusta a la realitat. Hi ha un recel inicial, un tempteig del territori propi i aliè, a fi de trobar la distància còmoda per iniciar la conversa. L'intendent Cabana els havia presentat abans de fer-los entrar en una petita sala on hi havia un termos de cafè i unes pastes, sens dubte per aportar una mica de calidesa a l'ambient. En veure'ls encaixar les mans, Cabana, malgrat les seves reticències inicials i el temor que Espinosa sortís amb algun estirabec, va intuir que els dos homes podrien col·laborar sense problemes. Era qüestió d'edat i d'ofici. Es va disculpar, adduint una reunió relativa a un dispositiu de seguretat del complex químic de Tarragona i va tancar la porta amb un lleuger sospir.

Blasco havia preparat uns dossiers amb informació que considerava rellevant per al cas, sobretot la relacionada amb el MIC.

Va començar a parlar tot passejant els ulls per la documentació que tenia al davant.

—Només cal pensar qui ha estat la víctima. I no parlo de la persona, sinó de l'organització a què pertanyia. El Moviment Independentista Català és en aquests moments a l'ull de l'huracà, sobretot per la seva capacitat de mobilització. Prop de setanta mil associats, un nombre semblant de col·laboradors, cinc-centes i escaig assemblees locals i una setantena més de sectorials. Tots voluntaris! No hi ha a Catalunya cap organització amb la força i la disponibilitat humana del MIC. És pura societat civil organitzada! Ja ha demostrat prou la seva capacitat de convocatòria. No és gens estrany, doncs, que intentin afeblir-los, atemorir aquest munt de voluntaris per la independència. Fins ara només era amb amenaces i algun atac informàtic, però en qualsevol moment es podia produir el salt. Per tant, és ben clar que s'ha tractat d'un atemptat terrorista amb finalitats polítiques. I com a tal ho hem d'afrontar.

Espinosa estava una mica neguitós. Agraïa que aquest comissari, de qui havia sentit a parlar prou bé, hagués apostat per ell en un cas tan delicat, però alhora no se sentia còmode. Una investigació amb tentacles polítics ja sabia què volia dir. Clavegueres, possibles trames financeres, confidents, pressions de tota mena... Havia escoltat atentament les explicacions de Blasco mentre prenia notes en una petita llibreta. I gairebé sense deixar que acabés de parlar, es va afanyar a dir-hi la seva.

—Tot açò em supera i no crec que pugui ser d'utilitat. A mi donau-me crims normals, d'eixos que es cometen per interessos econòmics o per odis i revenges familiars. O mafioses i tot. Però quan s'hi barreja la política... Ací em trobe més perdut que un fill de puta el dia del pare!

Era evident que la intenció del comissari era llimar les reticències d'Espinosa i donar per feta la seva incorporació a la investigació del cas, alhora que apuntava un somriure displicent davant de la retòrica del sotsinspector, planera i valenciana com el seu origen.

Blasco era un home de comportament i maneres elegants, accentuades en els seus darrers anys de despatxos i reunions a les conselleries. Havia estat en diverses ocasions portaveu davant dels mitjans de comunicació, on havia de fer floritures lingüístiques de tota mena. Tot i així, era plenament conscient que a les comissaries, als cotxes patrulla i al carrer, es parlava d'una altra manera.

—L'entenc perfectament. Però a aquestes alçades haurà de convenir amb mi que la nostra tasca de policia ha d'adaptar-se als canvis socials i polítics que vivim. A més, em consta que vostè coneix per pròpia experiència les ramificacions del crim organitzat en totes les esferes. No seré jo qui li recordi la seva intervenció contra les xarxes de prostitució de la màfia russa. Avui dia, tot és política, amic Espinosa, o sigui que ja pot anar eixamplant el qualificatiu del que es pot considerar normal. Ho sento, sotsinspector, però no estic demanant la seva opinió. Són ordres de l'intendent amb el vistiplau del jutge instructor. Però la part més política, deixi-la a les meves mans. Vostè i el seu equip poden ocupar-se d'esbrinar si el mort tenia enemics, vull dir en el marc personal, perquè d'entrada tampoc no podem descartar res. No deixa de ser estrany que disparin vuit trets, set vagin a la paret i només un vagi a parar a una persona. També vull informació dels companys del mort. No podem descartar que erressin els trets i l'objectiu fos una altra persona. O ningú en concret. D'altra banda, hauríem de saber la logística d'aquesta gent del MIC, ja m'entén, des de quan se sabia que hi hauria una parada en aquell indret, permisos corresponents, etcètera.

El comissari va lliurar-li un dels dossiers que duia, on constava tota la documentació relativa al cas. Demostrava que s'havia preparat la reunió a consciència i que no venia amb les mans buides.

—També caldrà seguir investigant el rastre de la moto. Segons els experts que han analitzat les imatges de la càmera del banc, es tracta d'una Honda DN-01, tot i que a la filmació no es veu la matrícula. Aquest model es va comercialitzar a Catalunya des de principis de 2008 fins a finals de 2010. De moment, són totes les dades que

tenim. Ah! I el color: negre. Farem una crida per veure si surten més testimonis que ens en donin altres referències... De moment les cries que hem fet només són adreçades a la matrícula. Del que podem estar segurs és que en duia. Una moto d'aquestes característiques, sense matrícula, hauria sobtat. Li sorprendria la quantitat de gent que mira les matrícules. Sap per què? Perquè hi ha un instint malsà de comprovar que els vehicles que ens envolten són més vells que el nostre. A vegades és gent que li agrada una marca i intenta saber si és un nou model. M'hi jugo el que sigui que en portava, de matrícula. Encara gràcies que les imatges del banc ens han permès saber-ne la marca i el model. Sense això, sí que estaríem perduts. La gent tendeix a confondre, sobretot en situacions poc clares, les marques de procedència japonesa. No és que s'assemblin gens, però tenen posat el xip que són japoneses i tant els fa dir un nom o un altre.

Espinosa va pensar que a ell li passava el mateix amb els cotxes, tot i que no tenia cap esperança, de moment, de canviar el seu, que ja tenia força més de deu anys.

—Caldrà parlar amb les concessionàries —va seguir el comisari—, per saber quina gent va comprar aquesta moto els tres anys en què va estar a la venda. Encara no sé quants poden ser, perquè tot i que es tracta d'un model poc corrent i que no va durar gaire, sembla que va agradar molt als motoristes. N'hi havia de quatre colors, de manera que la investigació es pot reduir amb sort a una quarta part. Confiem també que no hagués vingut de fora... O que no sigui compra de segona mà, perquè encara van molt buscades. Caldrà fer cercles cada cop més amplis, començant pel mateix Vendrell fins arribar a tot Catalunya, si convé. Un cop tinguem noms de compradors, ja mirarem d'investigar-los un per un i d'interrogar els possibles sospitosos. Per cert, els de balística ja tenen el resultat de l'anàlisi de la munició emprada, de nou mil·límetres. Sembla que la van disparar amb una Glock o una Beretta. Amb totes aquestes coses ja hi haurà prou feina. Per la meva banda, hauré d'actualitzar la informació que tenim dels grups violents d'extrema dreta. No se

sap mai amb qui tenen contactes o quina estratègia segueixen. Ni de qui reben ordres! Em sembla que amb tot això ja n'hi ha prou per començar. Som-hi, doncs. Si no es produeix cap fet rellevant, ens trobarem setmanalment per compartir les novetats que es vagin produint en la investigació.

Sempre havia estat difícil convèncer un Espinosa a contracor. Però es va adonar de seguida que aquest cop no podia triar. De tota manera, fossin qui fossin els assassins o qui hi hagués al darrere, es tractava de la mort d'una persona, amb nom i cognoms, família i coneguts, un crim, en definitiva, com qualsevol altre. Noms, família i coneguts que sens dubte tindrien també els assassins. Potser en els seus cercles eren considerats unes persones excel·lents. No seria el primer cas.

Així, tot i que resignat només a mitges, el primer que va decidir Espinosa amb el seu migrat equip —per començar només el formaven ell, el caporal Jordi Siurana i l'agent Ribó— va ser tornar a parlar amb els tres supervivents de la parada. Lamentava que la sergent Pilar Surroca, la seva mà dreta habitual, estigués assignada a un altre cas al qual dedicava tota la jornada laboral i part de la personal. Es tractava d'una dona de la neteja morta violentament en una instal·lació del complex químic de Tarragona. Aquesta investigació, que encapçalava la inspectora Mina Fuster, es trobava també mig encallada. La víctima era una dona sola, sense família ni amics ni coneguts, que havia arribat feia poc d'un país centreamericà. Algú l'havia mort amb molt de sadisme.

El mot «supervivents» per als de la paradeta del Vendrell va ser motiu d'una petita discussió. Només podien ser-ho en cas que s'haguessin salvat d'un atemptat dirigit explícitament contra ells, però allò no deixava de ser una suposició. El caporal Siurana, que acostumava a matricular-se a tots els cursets que convocava la conselleria d'Interior, desaconsellava fer servir públicament aquella paraula perquè podia angoixar els companys de la víctima. Va fer un petit discurs sobre la psicologia de qui sobreviu a una catàstrofe,

un accident o un atemptat. I sobre les seqüeles que arrosseguen al llarg de les seves vides. Més prosaic, Espinosa va optar per acabar aquelles filigranes semàntiques i anomenar-los simplement companys de la víctima.

La primera intenció del sotsinspector era de fer una trobada conjunta de tots tres, una mena de teràpia de grup on es poguessin confrontar punts de vista i treure'n conclusions. Però va ser desaconsellat per l'intendent Cabana, que argumentà que aquella mena de sessions només servien per dubtar de les pròpies opinions quan se sentien les que formulaven els altres. Va dir que el millor era interrogar-los per separat i després confrontar declaracions. L'agent Ribó va apuntar que el terme «teràpia» potser tampoc no era l'apropiat, ja que en aquest cas no procedia cap voluntat de regeneració o reparació. A més, va il·lustrar els seus companys amb les teories dels falsos records o memòria falsa.

—Els records no són una còpia exacta de la realitat —digué—, sinó que, d'acord amb els nostres models de memòria, acostumem a donar més rellevància a uns fets que a uns altres. Aquells detalls que hem oblidat els farcim amb altres imatges que no es corresponen amb el fet recordat. Les persones amb baixa autoestima o que es deixen suggestionar fàcilment dubten de les seves percepcions i són proclius a donar per bones les d'altres persones.

Davant de tanta saviesa institucionalitzada, Espinosa va reafirmar-se en la convicció que aquell cas no li feia el pes. Tanmateix, el que deien tant el seu cap com els seus col·laboradors li va semblar prou assenyat per citar els companys de la víctima a declarar per separat.

•

Si no s'hi hagués barrejat la política, molt probablement el cas de l'enverinament del diputat castellonenc s'hauria tancat com un desgraciat accident, producte de la poca cura dels cuiners de l'Hispaniae o de qui els subministrava els bolets. Lògicament, el restaurant

assumiria la responsabilitat que li pertoqués, potser un tancament preventiu fins que Sanitat localitzés el focus de l'enverinament. Però la cosa no hauria anat més enllà. Tanmateix, i com era d'esperar, la tesi d'un enverinament provocat es va començar a estendre ràpidament per les redaccions i les xarxes socials. Tot això era motiu de molts comentaris a la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Tarragona, on se seguia també amb expectació i una certa morbositat, la complicada investigació sobre el crim del Vendrell. Hi havia molta gent que es preguntava si els dos fets no estarien relacionats.

L'intendent Xavier Cabana acabava de reclamar la presència del sotsinspector Emili Espinosa al seu despatx. Incapaç d'estar-se assegut quan alguna cosa el neguitejava, tenia les mans a les butxaques dels pantalons i caminava amunt i avall.

—He parlat amb el comissari Blasco i hi està d'acord —li va dir—. Tan aviat com sigui possible caldrà que deixi el cas del Vendrell en mans del sotsinspector Brufau. Necessito que vostè es faci càrrec d'aquest altre afer del diputat. Perquè ens cal saber amb urgència si ha estat accidental o provocat. Encara que tampoc no sé si podrà ocupar-se'n per gaire temps —ara feia cara d'amoïnat—. Hi ha fortes pressions sobre el jutge perquè traspassi la investigació del cas a la Policia Nacional o a la Guàrdia Civil. Es veu que no se'n refien, de nosaltres.

—Ja hi tornem a ser, me cague en tot! Quan no és per una cosa és per l'altra... M'agradaria ser una policia normal, collons! Sense les putes interferències polítiques!

—A mi també, sotsinspector. Però moderi el seu llenguatge. Recordi que no se li paga per opinar d'aquestes coses. I que, en definitiva, tot és política. O no?

—Dispense, senyor. És que hi ha coses que no les suporta. I eixa n'és una. Una cosa és la política normal i una altra molt diferent és quan les coses s'emboquen i ens posen els cossos policials a parir uns contra els altres. A vore si aplega d'una punyetera vegada la independència, deixem de dependre de fora i açò s'acaba!

Espinosa havia fet un esforç per mostrar-se amable i condescendent amb allò que sabia que era un anhel del seu cap. No li feia cap gràcia que li tragués el cas del Vendrell i menys que el donés a Brufau, però no va protestar perquè en el fons també li estava agraït. Amb el poc temps que hi portava, n'havia tingut prou per adonar-se que seria un cas llarg i pesat, molt frustrant. I amb poques possibilitats de resoldre's.

L'intendent era gat vell i no va caure en el parany del sotsinspector. Havia sentit prou converses entre els seus subordinats per saber de quin peu calçava Espinosa, políticament parlant.

—No cal que s'hi esforci, que ja ens coneixem. Ara el que cal és anar per feina. Afortunadament ens ha tocat un magistrat amb prou personalitat per no deixar-se influir per les pressions del govern i dels mitjans. Som-hi, doncs! Tan aviat com pugui, li passa a en Brufau tota la informació del cas. I un cop es posi amb aquest altre, haurà d'indagar què hi pot haver de cert en totes aquestes notícies que corren sobre l'enverinament. Abans de res hauríem de conèixer qui són i com pensen tots els que treballen al restaurant, per si allí hi ha algú que pogués tenir motius, polítics o no, per carregar-se el diputat.

—Eixe encàrrec que em fa no l'acabe d'entendre —va dir, tot continuant esforçant-se per utilitzar un to moderat—. Més que saber si ha estat un crim i, en eixe cas, qui l'ha comès, pareix que m'encolome una investigació sobre les idees polítiques dels possibles sospitosos. No crec que jo siga la persona més adequada...

—Això són romanços! —l'intendent, taxatiu—. No li encarrego pas que faci de comissari polític! Però tant si l'han mort per raons polítiques com si no, hem de fer la nostra feina de policies. De manera que munti l'equip i posin-s'hi immediatament! I, sobretot, mantingui'm informat en tot moment. Que no li hagi d'estar recordant contínuament aquesta obligació seva, com altres vegades. I també vull que investiguin qualsevol indici que pogués relacionar els dos casos, aquest i el de la moto. Tot i que no podem descartar un lamentable accident, ja sap que jo no crec en les casualitats. Si

resulta que ha estat un enverinament premeditat, un crim, prepari's, Espinosa, que ens haurem de sentir de tot. Sobretot si el partit on militava li vol donar un caire polític. Ja tindran el seu màrtir, com els altres. Només ens faltava això! Un a un! I nosaltres al mig, burxant amb preguntes, sense prou recursos i rebent garrotades de totes bandes!

Espinosa, tot i les ganes de contestar-li, va sortir del despatx sense dir res més. Havia estat temptat de donar-li la raó, tant pel discurs final com en relació a la manca de mitjans de què disposaven per dur a terme una investigació d'aquell calibre. Però acostumat a les escomeses del seu superior, no li va donar la gana de fer-ho. En lloc d'això, va pensar que l'intendent es jubilaria aviat i deixaria de fer-li la punyeta. Pel que feia al cas, la comissaria de Tarragona tindria uns dies de gràcia, potser unes setmanes, abans que les autoritats comencessin a exigir resultats. Espinosa estava també rebotat perquè el substituís Brufau, un personatge que sempre li havia caigut malament per petulant i bufat. Segur que li faltaria temps per atribuir-se la seva feina, per escassa que fos, com a pròpia. Però no havia volgut discutir. Si de cas, ja parlaria amb el comissari Blasco, perquè tampoc no entenia com era que havia estat d'acord amb el canvi.

Quan ja era fora, el seu cap encara li suggerí que una de les línies d'investigació del cas de Tarragona podria ser la d'un assassinat per encàrrec, sense connotacions polítiques. Aquesta opció també li havia passat pel cap a Espinosa. Semblava evident que tots dos havien recordat el cas recent d'un empresari, ara detingut, que havia preparat la mort d'un altre, soci seu. Havia pagat deu mil euros a un sicari per executar el crim.

Va contestar a l'intendent que ho tindria en compte.

•